

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717200437
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Breza
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717200437.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Brezu a sudcov JUDr. Martina Fiľakovského a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu: A. Y., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v V., na ul. W. č. XXX/XX, právne zastúpeného JUDr. Reném Pribylincom, advokátom, so sídlom v Poprade, na ul. Okružnej č. 789/16, proti žalovanej: Q. R., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcej v W. O., na ul. Z. č. XXX/XX, právne zastúpenej JUDr. Martinom Bašistom, advokátom, so sídlom v Poprade, na ul. Štefánikovej č. 8, o neúčinnosť darovacej zmluvy, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Poprad zo dňa 07.05.2019 č.k. 7C 3/2017-74 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom určil, že darovacia zmluva uzatvorená vo forme notárskej zápisnice č. K. dňa 04.12.2014, ktorou syn žalovanej ako darujúci daroval žalovanej ako obdarovanej nehnuteľnosti v podiele 1/2 -vice v pomere k celku zapísané na LV č. XXX, kat. úz. W. O., je voči žalobcovi právne neúčinná. Stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca požičal synovi žalovanej X. R. dňa 01.11.2012 sumu 2.095,- eur, dňa 13.12.2013 sumu 10.000 eur, dňa 06.01.2014 sumu 1.000 eur, dňa 18.02.2014 sumu 700 eur, dňa 19.05.2014 sumu 500 eur a 09.09.2014 sumu 600 eur. Žalobca a syn žalovanej mali blízky nadštandardný vzťah (ako otec a syn) a žalobca sa poznal s celou rodinou. Syn žalovanej sa zaviazal uhradiť dlžnú sumu vo výške 10.000 eur v lehote najneskôr do 31.12.2014. Celkovo žalobca synovi žalovanej požičal sumu 14.895 eur.

3. Dňa 04.12.2014 X. R. ako darujúci a žalovaná ako obdarovaná uzatvorili darovaciu zmluvu na nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, kat. úz. W. O.. V ten istý deň bol podaný návrh na vklad do katastra nehnuteľností a dňa 19.12.2014 bolo vydané rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech žalovanej titulom darovacej zmluvy. Vklad bol povolený dňa 19.12.2014 a týmto dňom nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť s právnymi účinkami pod číslom vkladu V XXXX/XXXX.

4. Okresný súd Poprad platobným rozkazom vydaným vo veci 17C 442/2015 dňa 23.12.2015 uložil X. R. povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.895 eur s príslušenstvom. Dňa 02.06.2016 žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie, keďže pohľadávka žalobcu nebola uhradená a pristúpil k jej vymáhaniu. Dňa 04.07.2016 JUDr. P. W. vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Exekučným titulom na peňažné plnenie bol platobný rozkaz Okresného súdu Poprad vydaný dňa 23.12.2015 vo veci 17C 442/2015.

5. Zmyslom žaloby podľa ust. § 42a Občianskeho zákonníka je z pohľadu veriteľa dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že voči nemu je neúčinný dlžníkom vykonaný právny úkon ukracujúci uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Rozhodnutie súdu, ktorým bolo odporovacej žalobe vyhovené, tak predstavuje podklad k tomu, že sa veriteľ môže na základe exekučného titulu vydaného proti dlžníkovi, domáhať exekúcie postihnutím toho, čo právne neúčinným úkonom ušlo z dlžníkovho majetku, a to nie proti dlžníkovi, ale voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon uskutočnený. Pre uplatnenie odporovacej žaloby je právne významné len to, že veriteľ skutočne má voči dlžníkovi pohľadávku, teda že je jeho veriteľom.

6. Odporovateľným je, ako to vyplýva z ust. § 42a ods. 2 OZ, taký právny úkon dlžníka, ktorý uskutočnil v posledných troch rokoch v úmysle ukrať svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. Bremono tvrdenia a dôkazné bremono v tomto smere nesie žalobca - veriteľ. Preukázanie úmyslu dlžníka nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou sú osoby dlžníkovi blízke (napr. osoby uvedené v § 116 OZ). Úmysel dlžníka ukrať veriteľa v takom prípade zákon predpokladá a je na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali, že úmysel dlžníka ukrať veriteľa v dobe právneho úkonu nemohli ani pri náležitej starostlivosti poznať. Ak ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou, alebo o právny úkon uskutočnený v jej prospech, nemusí žalujúci veriteľ, teda žalobca tvrdiť ani preukazovať, že žalovanej musel byť úmysel dlžníka, teda jej syna odporovaným právnym úkonom ukrať veriteľa, známy. Zákon v takom prípade predpokladá, že žalovaná o úmysle dlžníka ukrať odporovaným právnym úkonom veriteľa vedela. Žalovaná teda musela v konaní preukázať, že v dobe právneho úkonu dlžníkov úmysel ukrať veriteľa pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Zákon, od dlžníkovi blízkej osoby požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom, alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník uskutočnil v jej prospech presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby neuskutočnila právny úkon na ujmu práv veriteľa dlžníka. V prípade, ak sa tak nezachová, musí byť uzročená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla.

7. K podaniu žaloby došlo v zákonom stanovenej 3-ročnej lehote dňa 18.01.2017. V konaní nebolo sporné, že žalobca má voči synovi žalovanej pohľadávky z poskytnutých pôžičiek, ktoré nevrátil. Spornou bola ich splatnosť, teda či žalobca si mohol uplatniť takéto pohľadávky na súde. Z ust. § 42a ods. 2 OZ nevyplýva, aby predpokladom odporovateľnosti musela byť splatnosť pohľadávky veriteľa. Je možné odporovať právnym úkonom dlžníka, ktoré ukracujú veriteľa a postačuje, aby dlžník sledoval svojim konaním ukrať akejkoľvek pohľadávky svojho veriteľa. Nie je vôbec rozhodné, či ide o pohľadávku splatnú alebo nesplatnú, prípadne budúcu alebo či pohľadávka bola vymáhateľná. Významné je len to, že veriteľ skutočne má voči dlžníkovi pohľadávku a že dlžník uskutočnil právny úkon v úmysle ukrať jej uspokojenie, teda že svojim právnym úkonom úmyselne nastolil taký stav, ktorý veriteľovi znemožňuje alebo sťažuje uspokojenie jeho pohľadávky z dlžníkovho majetku.

8. Z konania dlžníka možno usudzovať, že bol daný zjavný úmysel zbaviť sa svojho majetku. Bol si vedomý, že splatnosť minimálne čo do dlhu vo výške 10.000 eur nastane 31.12.2014. Preto už dňa 04.12.2014 došlo k prevodu majetku darovacou zmluvou na matku. Časová os do seba zapadá, keď chceli žalovaná so synom stihnúť, aby do konca mesiaca, teda do splatnosti došlo k prevodu práv. Preto v deň podpisu darovacej zmluvy bol na Okresný úrad Poprad - odbor katastra podaný návrh na vklad a už dňa 19.12.2014 (do 15 dní) bolo rozhodnuté. Je vo všeobecnosti známe, že za návrh na začatie konania o povolení vkladu práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností za 30 dní poplatok predstavuje 66 eur a pri zrýchlenom vklade 15 dní 266 eur. Pri vkladoch sú dlhé čakacie lehoty a ani zákonné lehoty pri množstve návrhov na kataster nie sú dodržané v týchto vkladových konaniach. Takéto zrýchlené konanie len súd utvrdilo, že išlo o špekulatívne konanie zo strany darujúceho a obdarovanej. Žalovaná navyše tvrdila, že k prevodu rodinného domu spätne na ňu došlo preto, aby po nej dedili všetky deti. Q. R. sám uviedol, že brat X. nestíhal riešiť pohľadávku voči banke a matka súhlasila, že prevezme jeho pohľadávku pod podmienkou, že sa zriekne svojej časti. Za situácie uvádzanej žalovanou, že nebol platený úver synom X. om a to bol dôvod k prevodu časti rodinného domu, tak zrýchlené vkladové konanie potrebné nebolo.

9. Žalovaná v konaní nepreukázala, že sa aktívne postavila k tomu, aby v čase uzavretia darovacej zmluvy alebo pred týmto úkonom zisťovala dlhy svojho syna. Svedecké výpovede synov žalovanej skoro identické sa považovali za tendenčné a urobené s úmyslom neprivodiť žalovanej ujmu v konaní. Pri

rozhodovaní o uplatnenom nároku sa preto na ne neprihliadalo. Žalovaná mala vedomosť o tom, že jej syn nezvláda splácať úver, a teda že má finančné problémy. Už len touto skutočnosťou, teda znalosťou o jeho finančnej situácii, mala vyvinúť väčšie úsilie v prešetrení dlhov syna X.a, čo nepreukázala. V konaní všetci zhodne uvádzali, že so žalobcom mal X. vzťah ako s otcom, čo potvrdili tak žalovaná, ako aj jeho bratia. Je preto logické, že žalovaná sa mohla informovať o dlhoch svojho syna u takejto blízkej osoby ako bol žalobca, keďže ho povýšili až do vzťahu otec a syn. Vo veci sa zisťovali aj vzťahy v rodine, čo je podstatné, ak ide o zbavovanie sa majetku dlžníka prevodom na blízku osobu. Vzťahy v rodine nasvedčujú tomu, že matka bola ochotná pomôcť svojmu synovi v takej situácii, kedy nezvláda splácať úver voči banke, a preto prevzala jeho záväzok platiť úver, aby svojho syna podporila. Takéto správanie žalovanej ako matky nevylučuje, že aj týmto spôsobom sa snažila ukrátiť veriteľa aby nedošlo k siahnutiu na majetok syna žalovanej súdnym exekútorom na základe exekučného titulu. Vzťahy v rodine sú korektné, keďže syn sa zveril matke, že má finančné problémy splácať úver.

10. Súdna obrana žalovanej, že nevedela o dlhoch svojho syna neobstála, pretože práve ona mala preukázať, že bola aktívna a urobila všetko pre to, aby pred realizáciou darovacej zmluvy zistila, či syn má alebo nemá dlhy. Teda na nej bolo dôkazné bremeno a musela preukázať nielen že nepoznala úmysel ukrátiť veriteľa, ale i to, že jej nemožno vyčítať zavinenie tejto neznalosti, resp. že úmysel dlžníka nemohla poznať ani pri náležitej starostlivosti. Žiadnym spôsobom nepreukázala, aby tento úmysel nepoznala, resp. ho nemohla poznať aj napriek tomu, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy so synom žili v jednej domácnosti, hoci tento pracoval aj v zahraničí a nevyňala žiadnu starostlivosť alebo dostatočnú aktivitu na to, aby sa mohla dozvedieť o tom, že jej syn mal úmysel ukrátiť veriteľa, čo znamená, že musela sa presvedčiť, že právny úkon nikoho neukracuje. Z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že dlžník so žalobcom mal nadštandardný vzťah podobný vzťahu syn a otec. O tomto vzťahu vedeli všetci, a preto žalovaná mohla vyvinúť úsilie a opýtať sa žalobcu, či sa mu jej syn nezveril s nejakými finančnými problémami. Navyše, keď sa žalobca so žalovanou poznali skoro celý život.

11. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel.

12. Zároveň zamietol návrh na doplnenie dokazovania o výsluch svedkyne I. V., priateľky X.a R.a. Dôvodom nevykonania dôkazu bolo, že nebolo potrebné doplniť skutkový stav o to, či I. V. boli známe dlhy X.a R.a. Časová následnosť všetkých úkonov s rýchlym vkladom vlastníckeho práva postačovali na osvojenie si skutkového a právneho záveru súdu, a to aj s prihliadnutím na zásadu koncentrácie.

13. Výrok o trovách bol odôvodnený ust. § 257 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Navrhla rozsudok zmeniť tak, aby žaloba žalobcu bola zamietnutá. Alternatívne požadovala rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a dokazovanie. Ako dôvod uviedla, že na základe vykonaného dokazovania bolo žalovanou dostatočne preukázané, že nemala vedomosť o akomkoľvek úmysle jej syna o tom, že by chcel nejakým spôsobom ukrátiť pri prípadnom uspokojovaní nároku žalobcu vyplývajúceho zo vzájomného záväzkového vzťahu. Predtým, ako došlo k uzavretiu darovacej zmluvy, si aktívne preverovala, či jej syn nemá nejaké dlhy a to jednak dotazovaním sa na jeho, ako aj nahliadnutím do katastra nehnuteľností, kde v tom čase existoval len jeden záznam o záväzku dlžníka, a to v prospech peňažného ústavu, ktorý žalovaná zobrala na zreteľ. Žalovaná sa taktiež dotazovala iných blízkych osôb, ktoré by mohli mať vedomosť o prípadných synových dlhoch, pričom v konaní bolo preukázané, že žalovaná to uskutočnila a nedozvedela sa o žiadnych ďalších dlhoch jej syna. Žalovaná ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať v čase realizácie právneho úkonu úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Samotný žalobca sa v konaní vyjadril, že mu mal syn žalovanej uviesť, že prepisuje svoju nehnuteľnosť na matku preto, aby sa vyhol hrozbe uspokojenia pohľadávky žalobcu, pričom keď samotný žalobca údajne vedel o takomto prevode nehnuteľnosti, nezrealizoval žiaden úkon k tomu, aby k takémuto prevodu nedošlo, pričom v danom čase existovalo množstvo úkonov, ktorými by mohol danému prevodu zabrániť alebo by aspoň informoval budúcich nadobúdateľov nehnuteľností o tom, že takúto podlžnosť má vtedajší vlastníak nehnuteľnosti. Taktiež je potrebné poukázať na konanie žalobcu, ktorý nielen pred samotným prevodom nehnuteľností, ale aj po prevode týchto nehnuteľností ďalej požičieval synovi žalovanej finančné prostriedky a sám si spôsobil to, že došlo k navýšeniu dlhu dlžníka voči jeho osobe, pričom v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, práva patria len bdelym, teda pozorným, ostražitým, starostlivým osobám, teda tým, ktoré sa aktívne zaujímajú o ochranu a

výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Osoba dlžníkovi blízka sa môže v zmysle ust. § 42a ods. 2 OZ ubrániť odporovateľnej žalobe, len ak preukáže, že o dlžníkovom úmysle ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť napriek tomu, že vyvinula starostlivosť, aby poznala tento dlžníkov úmysel a išlo o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba dlžníkovi blízka vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím na obsah právneho úkonu dlžníka takú činnosť, aby dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa, ktorý tu bol v čase odporovateľného právneho úkonu, poznala, t.j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Žalovaná vynaložila všetko, čo využiť mohla, resp. čo bolo možné od nej spravodlivo žiadať a túto činnosť vykonala s náležitou starostlivosťou. Napriek uvedenému úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nezistila.

15. Žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

16. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené.

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. V prejednávanej veci v súvislosti so správnym posúdením žalobou uplatneného nároku je potrebné poukázať na ust. § 42a ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. a/ Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkov práve úkony podľa ods. 2 - 5 ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok voči dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy a právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Odporovať možno tiež právnemu úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou (§ 116 a 117).

19. Občiansky zákonník v tomto ustanovení za predmet odporovateľnosti označuje právne úkony. Keďže okruh týchto právnych úkonov neobmedzuje, môže ísť o úkony dvojstranné, jednostranné, odplatné, bezodplatné a iné právne úkony. Podstatné je, že ide o taký právny úkon, ktorým sa zhoršuje možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky. Nemusia to byť úkony, ktorými dochádza k scudzeniu majetku dlžníka. Stačí, že ide o také úkony, ktoré znižujú majetkovú podstatu dlžníka na úkor veriteľa. Medzi také úkony možno zaradiť kúpnu zmluvu, darovaciu zmluvu, výmennú zmluvu, prevzatie dlhu, postúpenie pohľadávky, odmietnutie dedičstva, odmietnutie daru, odpustenie dlhu, úmyselné nevymáhanie dlhu spôsobujúce premlčanie nároku, prevzatie nevýhodného ručiteľského záväzku, použitie časti majetku na vklad základného imania obchodnej spoločnosti a podobne.

20. Ukrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky predpokladá také skrátenie (zmenšenie) majetku, ktoré bráni uspokojeniu pohľadávky v celom rozsahu, alebo aspoň sčasti. Z toho vyplýva, že ten, kto odporuje, musí dokazovať kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka. Nestačí, že sa majetok dlžníka zmenšil, musí sa preukázať, že sa zmenšil do takej miery, že to ohrozilo aspoň čiastočné uspokojenie veriteľovho nároku.

21. Je nepochybné, že v čase uzatvorenia darovacej zmluvy syn žalovanej X. R. mal vo vzťahu k žalobcovi dlhy v celkovej výške 14.895 eur. Táto suma s príslušenstvom bola predmetom konania vedeného na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17C 442/2015. V ňom bol X. R. platobným rozkazom zo dňa 23.12.2015 zaviazaný na zaplatenie sumy 14.895 eur s prísl. žalobcovi. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným dňa 28.05.2016. Rovnako je zrejmé, že darovacia zmluva bola uzavretá krátko predtým ako mal byť dňa 31.12.2014 uhradený zo strany syna žalovanej jeho dlh voči žalobcovi vzniknutý z pôžičky poskytnutej vo výške 10.000 eur. Syn žalovanej ako dlžník žalobcu teda

uzatvorením darovacej zmluvy sa zbavil svojho nehnuteľného majetku, čo nemožno hodnotiť inak ako konanie sledujúce ukrátenie pohľadávky veriteľa. Samotná darovacia zmluva bola uzatvorená medzi dlžníkom žalobcu a žalovanou ako jeho matkou. Ide o osoby blízke (§ 116 a § 117 OZ), pri ktorých platí vyvrátiteľná domnienka o úmysle ukrátiť veriteľa dlžníka. Žalovaná v priebehu konania túto domnienku o úmysle ukrátiť veriteľa dlžníka ničím právne významným nevyvrátila.

22. Pokiaľ ide o v konaní vypočutých svedkov, a to synov žalovanej, ich výpovede sa za hodnoverné nepovažovali, pričom v odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd podrobne rozviedol, prečo výpovede svedkov považoval za účelové a na ne neprihliadal. S hodnotením týchto dôkazov ako nepoužiteľných na prejednávajúcu vec sa v plnom rozsahu stotožňuje tiež odvolací súd.

23. Podľa ust. § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

24. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

25. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nespĺnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva.

26. Keďže v prejednávanej veci boli zo strany žalobcu splnené všetky predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, a to darovacej zmluvy zo dňa 04.12.2014 a žalovaná hodnoverným spôsobom nevyvrátila zákonnú domnienku o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil. Subjektívna nespokojnosť žalovanej s tým, ako boli vyhodnotené jednotlivé dôkazy, nie je dôvodom pre zmenu (§ 388 CSP) alebo zrušenie (§ 389 CSP) napadnutého rozsudku.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s ustanovením § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a úspešnému žalobcovi sa priznala náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie.

28. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).